Monica Ilaş

Zăpezi abstracte

Editura MARINEASA
2000

Coperta - Dana Marineasa

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactare - Attila Hizo
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş 34 - Timişoara
Tel. 094/20.58.18; 056/18.32.57
E-mail: sunca44@hotmail.com

"...Zvârlire de obiecte prin aer către Nord,
de brațe inutile, de avioane rupte
în crivățul pe care îl încord
ca pe un arc menit să lupte.
Înspre zăpadă totul!..."

NICHITA STĂNESCU

fiord

Vestita mare ne aşteaptă
pe-ntinsul rece şi abstract;
Cuvintele ne spun în şoaptă,
(se ştie numărul exact!)

Scânteia albă va apune.
Zăpezile azi sunt fierbinți!
Din trei vocale, una spune
că ne vor vinde pe arginți.

Într-o secundă, gândul bate
şi sună-albastru albul nord.
Tu vei pă-trunde în cetate,
eu voi rămâne în fiord.

Şi din pianul vechi, sonate
vor izbucni în vechi acord!

singură

În gând mai viscolește încă
ninsori albastre și fierbinți,
deci, niciodată alba stîncă
nu m-a vândut pe trei arginți!

Şi niciodată, din iubire
n-am coborât iar pe pământ...!

Îmi caut singura ieșire
spre bezna albă, prin cuvânt!

undeva

Undeva spre țărmul verde
a sfârşit învins un val...
Undeva pasărea pierde
jocul şansei inegal...

Undeva un veşnic soare
arde piatra de hotar,
dimineața când răsare
o-ntâmplare într-un zar!

Undeva steaua polară
luminează un sfârşit;
undeva acum e vară,
solul alb s-a rătăcit...

Undeva e veşnic bine
şi e ceaiul aromat,
undeva ritmuri regine
cad albastru în păcat!

contur

Când fluturii sunt doar contur
        şi curg spre filele veline
se spune că prin gerul pur
        vin magi de seară să se-nchine...

Când fluturii sunt la apus
        şi trecem - doi - prin ceața fină,
tu mă întrebi dacă ți-am spus
        taina rămasă pentru cină...

...şi dacă-n gerul cel mai pur
vor prinde fluturii contur.

duceam

Duceam corabia de gânduri în derivă
        şi semne de-ntrebare în aval;
purtam durerea lor captivă
        înspre tăcerea tristului oval...

Treceau prin gerul absolut convoaie
        de albe foşnete şi-n trupul meu
îngenunchea solemnă sfânta ploaie
        şi zborul îmi era atât de greu...!

...Eram dintr-o greşeală în convoaie...!

cumpănă

Câştigă cumpăna şi pierde
secundele-n ecou răsfrânte,
pădurile cu suflet verde
şi fluturii cu aripi frânte...

Mă pierde cumpăna când suie...
...Apoi câştigă un război!
Sunt întâmplarea care nu e
decât blestemul albei foi...

Mă schimbă cumpăna-n statuie
mă viscoleşte printre voi!

abstract

Ard albastrele păduri!
Vine nordul dinspre nord.
Mugurii sunt picături,
gândurile - un fiord...

Vine nordul, arde frig!
Într-un curcubeu abstract
Bate gândul şi te strig;
sunt ecoul tău exact...!

Arde nordul - vine frig
sună-albastru când te strig!

pustiu

Şi-a început pustiul verde
eram acolo eu, erai şi tu,
era şi clipa care pierde
abstractul da şi polul nu...

Şi se vedea ca niciodată
nisipul gri, secunda ta,
eu eram blânda vinovată
tăcerea care se-auzea...

Tu - o silabă-nsângerată
de gândul stins din vina mea!

adagio

Ne scade greu şi ne adună
        secunda tristă-n care-am fost.
Nici vestea rea nici vestea bună
        nu ne cunoaşte pe de rost...

Între sosire şi plecare
        ne e cuvântul adăpost...
Nici un răspuns nici o-ntrebare
        nu ne cunoaşte pe de rost...!

Secunda albă e-o-ntâmplare
în care suntem fiindcă-am fost!

rondel

Şi steaua care stă acum la pândă
    în ziua ta cu trupul stins,
când trece pasărea flămândă
    peste fântâni cu ochiul nins...

Şi ploaia albastră şi plăpândă
    şi cel mai alb cuvânt învins
de steaua care stă acum la pândă
    în zarea mea pe cer aprins...

Pe trei arginți o să ne vândă
    şi-o să ne piardă dinadins,
secunda albă şi plăpândă
    şi ceasul verde neînvins
de steaua care stă acum la pândă!

cuvânt

O pasăre de pradă. Cerul.
        Doar eu şi tu într-un cuvânt.
Adâncul meu. Silaba. Gerul
        şi foşnetul prin care sunt!

Petala galbenă. Furtuna.
        O joacă-n albul rătăcit.
Adâncul tău. La noapte luna
        (O sorb din palmă). Liniştit

Răsună bezna, rupe struna:
 Sfârşitul albului sfârşit!

cădere

Când voi afla de unde să te chem
        va fi tăcere-n lume şi-n tăcere
vei răsuna de umbre şi mă tem
        că nu vei mai fi marea mea durere

Şi sunetul va fi un curcubeu,
        va lumina-ntâmplarea peste lume,
vei arde viu în locul meu,
        îți voi cunoaşte gerul după nume.

Când voi afla de unde să te chem
        va fi tăcere-n lume şi-n tăcere!
Voi căuta un semn să-l înviem
din ultima secundă în cădere...!

rouă pustie

S-audă roua şi să tacă
în stropii mari la răsărit...
Flămânda mare cum îşi joacă
albastru valul pustiit...!

S-audă marea şi să-mi facă
un rug în gerul viscolit
şi-ntr-o silabă să mai treacă
cu tine, ceasul nevenit...!

şi mai târziu...

Cădea încet lumina în focul de onix
O amintire albă incendia o poză.
Cartagini fără număr. Cenuşă. Un
phoenix
Şi taina înflorită în sângele de
roză...

Un țipăt. O săgeată şi înspre nord, cocorul
cu aripa şi zborul din coajă de platan;
nisipurile-albastre gândeau sonor decorul
în fa diez ritmându-şi tăcerea un castan...

În miez de zi lumina îl ajungea din urmă
şi izbucneau în zare trei focuri de caişi...
Îngenunchiați de rouă stăteau ca într-o
urnă
copacii nepereche cu ochii mari deschişi...

Un țipăt. O săgeată şi mai târziu - târziul
pleca înspre departe cu florile de mai.
Din cinci în cinci minute se termina
pustiul
şi începea cuvântul în urmele de cai.

Un țipăt. O săgeată şi mai târziu - târziul
din cinci în cinci minute ne pustia
pustiul.

J.S. Bach

În fuga zeilor. Un clopot...
Şi văile căzând încet!
Şi cavaleria în tropot
(Sonata lunii o repet...)

Şi mâna ta o să-mi răspundă
în versul trist şi împăcat:
un strop de rouă, o secundă...
lumina albului păcat.

sunet

Sunetele sunt mătase,
fără umbră şi albastră...
Zarul spune şase-şase
când măsoară şansa noastră...

Sunetele sunt o vale,
(focul unui portocal),
numără şi pun la cale
în adâncul alb oval,
între versurile tale
să ard ger şi să fiu val,

sunt un mugur de mătase
cu miez alb! Deci - şase-şase...!

pădure

Pădurea. Un ochi de lumină...!
        Un fir de tăcere - un drum.
Solemnă o veste senină
        şi crinul albit în parfum

Ne cheamă un ţărm de departe
        Tu - arzi în ecou, eu - răsun...
Şi nordul cu soţ te împarte
        în versuri şi eu le adun...

...Lumina sonoră - departe
în care răsar şi apun...!

şi

Un dans în ritm oriental...
    şi pelerini şi lungul drum,
şi cântecul orizontal...
    şi podurile sunt de scrum!

Şi ritmurile câte două
    şi versul alb scânteietor
şi e deşert şi n-o să plouă
    şi umbrele şi nici un nor.

Şi zbor şi semnul întrebării
    Şi gândurile sunt de ger
şi e departe țărmul mării
    şi sunt durerea care pier

În dansul legănat al zării!

tu

Tu eºti adâncul unui gând,
spus în legende bizantine,
aprinzi vocalele când sunt
ecoul semnelor senine...

Apoi aºtepþi o mângâiere
întâiul cer un ultim vers,
secunda albã, o durere,
în violetul tot mai ºters!

număr

Bate-n turn un orologiu,
număr una... patru foi!
Frunzele aduc elogiu
arborilor albi şi goi!

Bate-un orologiu nouă;
dintr-un mugur cade-o stea...
Un inel un lac de rouă,
două umbre - umbra mea!

Bate orologiul zece;
viscoleşte-n răsărit...!
Iarna vine, iarna trece,
mai aud un zornăit...

Bate orologiul două;
voi afla că m-am născut:
îți sunt rană şi sunt rouă
într-un vers neînceput...!

aşadar

Deci, am plecat eu şi cu tine...
duc yola spre un ţărm rotund,
greşelile-mi vorbesc de bine,
iar beznele nu-mi mai răspund!

Deci, în petalele de nufăr
albastru mi le-a oglindit...!
Deci, de tăcere nu mai sufăr;
eşti steaua mea la asfinţit!

Deci sunt învinsă. E superb!
Şi-n miezul versului sunt verb!

a fost odată

Au fost odată sunete cu fard
    şi altădată nişte flori de crin!
Au fost odată peste-un miliard
    de frunze-albastre desenate fin...

...Păsări de noapte, amfore cu vin,
    clipe suave aşteptând la rând...
Am fost odată-n valea unui Rin
    şi altădată ger am fost şi gând...

Am fost odată într-o carte când
erai în toate semnul cel mai blând!

în vechi acord

E un blestem de fluturi trişti
acest cuvânt venit din cer...
Şi bucuria că exişti
e ger în gând, arzând mister...

Şi clopotele care bat
şi păsările dinspre nord,
ecoul încă luminat,
pianul alb în vechi acord...

Cuvântul e adâncul trist
şi bucuria că exist...!

Beethoven

Şi mugurii înseninaţi de rouă,
Şi liniştea aprinsă de furtună,
cuvintele împărtăşite nouă
şi o secundă care stă să-apună...

Şi bezna clară dimprejur învinsă
şi stelele în cer arzând tăcere
din sunetul oval suav prelinsă
greşeala, o vocală o durere...

Şi mugurii şi sfânta adiere
şi stelele în cer arzând tăcere...

...Pianul alb, sonata lunii - sfere!

rouă

Când un bob de rouă arde
        pe altarul frunzei eşti
un pian cu fără coarde;
        sunet sferelor cereşti!

Şi-n a doua jumătate
        urcă foşnetul în rod...
Simfonii neterminate
        pun între solfegii, pod!

Mă repetă blând sonate
să-mi înalțe eşafod...!

altfel

Scânteia polară. (O noapte)
        cu gene prelungi m-aştepta
din ger să-ţi sculpteze, în şoapte
        albastru învins - frica mea...

Deci. Altfel: scânteia polară,
        în spaima săpată târziu
va arde pădurea de ceară
        sub cerul sunând vişiniu...

...Şi astfel vei fi za lunară;
deci - versul pe care îl scriu!

octavă

Un fir de ger. Un ceas curgând.
Lumina. Aripa. Cobor...
Răsună bezna într-un gând
şi păsările albe-n zbor...

#

Un țipăt de argint pe ape
din astre, rozele-au furat
pădurea licărind sub pleoape
din clipe - lacul spulberat...!

Sfântul Don Quijote

Paranteză

Când îţi vine o scrisoare de la un
necunoscut,
cu un semn de întrebare desenat
la început,
să-i răspunzi în spaniolă şi uitând
tot ce-ai ştiut,
să-l găseşti fără busolă, în deşertul
său ţinut...!

Semnul de aramă. Templele luminii.
Întâmplarea verde. Marile erori.
Înspre miazănoapte - turle mute, pinii
Sfântul Don Quijote. Luptele cu mori!

Râul care urcă. Macii de argint.
La răscruce - două râuri rămurite.

Drumul către tine, printr-un labirint.
  Nimfele de gheață albe despletite...

Sfântul Don Quijote să te aibă-n pază!
  Vântul care bate să te ardă blând!
Don Quijote - sfântul - până la amiază
  să te aibă-n pază, să te schimbe-n gând!

poate

Poate că într-o secundă
        va fi gerul între noi!
Poate că o să ne-ascundă
        o-ntâmplare pe-amândoi...

Poate că o să ajungem
        foşnetele dinapoi
Poate că o să străpungem...
        cețurile dintre noi...

Poate că dintr-o greşeală
        vom ajunge în cuvânt;
eu, în bezna lui ovală
tu, în versul meu răsfrânt!

sonatină

Şi grâul copt cu marea-i faimă!
Şi păsările de argint
Săgețile arzând o spaimă...
Şi zborul alb prin labirint!

Din patru frunze cade una.
Mirajul nopții e în joc!
O ține-n palma dreaptă, luna,
pe-a treia, cea fără noroc!

Luceafărul de zi, la noapte,
va învinge-ntregul univers!
Penumbra norilor, în şoapte
va curge limpede, în vers...

Eu voi cânta o sonatină,
tu vei pleca şi vom fi trei
şi-n bezna din cuvânt, senină,
voi face rouă şi scântei...!

amiezi

Vin spații - amiezi verticale!
O clipă din turn a căzut.
Răsună cu patimi o vale;
în foşnet senin absolut!

E țărmul bătut de lumină;
zăpezi peste rănile-albastre
şi-n focul de frig, pe colină
trec sănii împinse de astre!

Beția e beznă aprinsă,
un vad de păcate, un rug...
Beția e vraja învinsă
de versul din care eu fug!

învaţă lumina

Învaţă lumina să cânte!
        O frunză rănită-a rămas.
Odaia e şi mai pustie;
        şi-ntârzie ultimul ceas...

Aleargă, acuma e timpul!
        Vorbeşte de noi, apoi taci!
Nu plânge. De-acum arde frigul,
        cum verdele vara-n copaci...

Tristeţea de astăzi e una!
        Seninul din mine a-ngheţat.
Nu plânge! Acum e totuna...
Ce sfânt e să cazi în păcat!

vorbeşte-mi

"Să îmi vorbeşti de câte se
întâmplă
în viscolul albastru de sub
tâmplă...!"

Să îmi vorbeşti şi despre tine,
despre culoarea ochilor, despre auz,
în versul meu dacă ți-e bine
să arzi apoi în gerul din cuvânt difuz...

Să îmi vorbeşti şi despre mine
despre secunda albă răsărind în vis
şi murmurat în sonatină
să ardem amândoi în versul tău nescris!

Să îmi vorbeşti de câte se întâmplă
în viscolul albastru de sub tâmplă...!

secundar

Pornesc amiezi din secundar
spre marea dăruită nouă
Arde silaba frig polar
şi din adânc doar beznă plouă!

Plecările pornesc din gând
şi pregătesc marea greşeală
Eu sunt un semn egal răsfrânt
într-un ecou de ger - o zală!

Eu sunt greşeală şi sunt semn,
sunt lacrima şi îngerul de lemn!

tăcere albă

Răsunam albastru pe înalta mare...
mai era durerea desenată fin,
drumul înspre mine, semnul de-ntrebare,
sfera de tăcere albă-a unui crin!

Răsunam albastru şi înalta mare
îmi spunea pe nume, mă ruga
când vin
să ard în tăcere şi din întâmplare
să rămână-n lume adânc mai
puțin...

...Eu - durerea albastră desenată fin!

senină

Şi la urmă, fără urmă
        se vor stinge în lumină
fluturii-ntristați de rouă
        de mătase şi cu fard...
Şi spre seară valul veşnic
        o să vină, o să vină
cu văzduhul din vocale
        şi furtuna. Şi-am să ard!

Resturile de culoare
        şi bucățile de cer
se vor pierde printre seme
        răsunând din întâmplare...

Şi la urmă, fără urmă
        va cădea învinsul ger

peste ultima secundă,
peste trista întrebare...
Tu vei fi albastra undă,
eu acoul dinspre mare.
Şi la urmă, fără urmă
eu în tine am să pier...!

cer sonor

Cerul din silabă pâlpâie sonor...
Pasărea de seară a uitat de mine!
Bate o secundă timpul viitor;
foşnetul albastru dinspre mare
vine...

Tace o furtună. Sună un cuvânt!
Ne împarte-n semne. Poate-i o
greşeală
Iarba țipă verde (şi e la pământ)
în tăcerea albă sunt doar o vocală;

cerul ei albastru, zarea verticală!

labirint

Un clopot, un țipăt de argint,
un înger cu gene de lac...
secundele din labirint
ies albe şi tac, tac şi tac...

#

Valul priveşte din unde,
albul se sparge sonor,
singură urma răspunde
sol, fa, re, do minor...

noapte

Ard umbrele pe țărm aprinse;
corăbierii au plecat...
nisipurile curg învinse
spre insulele de agat...!

Se naşte albă o poveste;
un miez de noapte, un blestem!
Prind păsările iar de veste
şi răsunăm şi nu suntem...

Se naşte albă o poveste;
corăbierii nu mai vin!
Mileniul care-ncepe este
cu o durere mai puțin...!

câmp

Şi literele - acestea abstracte
cu braţe lungi şi ochi aprinşi!
Secundele foarte exacte.
Şi moartea lor. Noi - doi învinşi!

Şi norii albi sculptaţi (de gheaţă)
şi ploile care nu vin
şi turnul care ţipă-n piaţă...
Caietul. Câmpul cel velin
sub care mâine dimineaţă
vei fi văzduhul meu senin...!

trei

Trei castele de nisip;
mare zare ºi aripã...
Zid cu zid se înfiripã
trei castele de nisip.

Castã ramurã de tei,
în castel se înfiripã
pentru zare ºi aripã...
Bate orologiul - trei!

trandafirii galbeni

Cad mugurii la margini de religii
când verzile monezi bătute-n ape
duc trandafirii galbeni în vestigii
şi-nalta mare arde mai aproape...

E rece focul semnelor desprinse
dintr-un ceaslov uitat pe masă...
Trec vastele pustiuri stinse
prin umbra veche-a unei case...

E straja de mătase violetă
fără legendă dusă într-o cupă
şi armoniile de trioletă
răsună înainte să se rupă...!

cristal

Trei chipuri, trei cuvinte rare
le aduce albastru în păcat...
Un țipăt semn de exclamare,
la urmă, versul blestemat!

Trei chipuri - trei cristale clare.
...Înalta mare a judecat!
Cuvintele sunt păsări rare
într-un văzduh nevinovat!

triolet

Adâncul este încă vis...
        Albastrul arde violet!
Ecoul va lăsa nescris
        solfegiul unui triolet...

Adâncul este în cuvânt
        şi în secunda viitoare,
adâncul este unde sunt,
        eu - o silabă care doare
tu - doar ecoul meu răsfrânt!

solar

Nisipul gri răstoarnă cerul
    în vara cercului solar...
Şi Sancho Panza scutierul
    şi umbra mea. Şi pasul rar!

În pofta inimii să cadă
    în ropotul de taină rupt
cuvintele şi lupi de pradă...

...cu morile de vânt mă lupt!

cade lumina

Cade lumina pe gânduri...
Norul cu pleoape de ploaie...
Roşu, pătrunde în stoluri,
valul şi semnul îl taie...

#

Pe gânduri lunecă luntrea;
undă în stoluri de semne...
Trece trist gerul, şi puntea,
cercul de foc să-l însemne!

trist

Să nu fii tristă, azi sunt trist;
am cu o frunză mai puțin...
Sunt foarte trist fiindcă exist
în chiar aroma mea de crin!

Să fii frumoasă, dacă sunt
de trei petale împărțit,
dacă în gerul din cuvânt
sunt fiul tău dezmoştenit!

(Mi-a spus, azi, crinul meu cel sfânt
alb viscolit. Eu nu mai sunt!)

cina cea de taină

O sonată de lumină...
        Valul pe nisipul stins.
Taina. Versul şi la cină
        sună-arginţii un învins.

O sonată. Trei cuvinte
        curg de sus în jos arzând
şi în gerul lor fierbinte
        se încheagă tristul gând:

să îţi duci prin lume crucea
        de silabe şi de vânt
şi să nu treci de răscrucea
dinspre mare spre cuvânt!

absolut

Într-un ceas acum e bine;
        este zero absolut...!
Într-un ceas eşti doar cu mine
        şi tăcerea a-nceput...

Într-un ceas mă pierd în tine
        (cinci pătrare au trecut
dintr-un ceas şi, iată, vine
        alt mileniu ne-nceput...)

Într-un ceas, o întrebare
        a rămas fără răspuns...
Într-un ceas înalta mare
        în albastru s-a ascuns.

Într-un ceas, eu şi cu tine
        ardem gerul absolut;
Într-un ceas tu şi cu mine
în silabe ne-am pierdut!

cer albastru

Cerul de-albastru e gol!
        Torțe se-aud pe aproape...
Tace sonata în sol,
        gândul se-atinge de pleoape

Uită-te dacă mă-ajungi;
        clipa-i de-acum pe sfârşite!
Ploaia cu degete lungi
bate-n fereşti aburite!

zare

În zarea ta sunt umbrã sidefie,
cuvântul care-a fost învins
într-un pustiu ce-avea sã fie
ca-n vechile castele stins...

ªi-n versul tãu care mã scrie
cu un ecou de ger aprins,
sunt alba vinã-adusã þie
fiindcã în mine azi a nins!

lumină

Lumina limpede-şi începe
suavul templu - val cu val...!
O mare de albastre stepe
închisă-n strigătul oval...

Şi ultimul pătrar se-aprinde;
(de patru dimineți în rouă)
secundele din ceas le vinde
la preț de-un sunet câte două.

Lumina limpede e sânge
albastru-n marea care plânge!

umbre prelungi

Cu plete lungi şi păgâne,
coloanele roz de calcar...
O parte din iarbă rămâne
ecoul aprins pe altar!

Şi umbre prelungi - deodată
în rozul marin repetat
răsună, cum noi altădată
ardeam într-un nord depărtat!

văzduh

Zbor albastru. Ochi nestins!
        Clopotele bat în vale.
Ne primeşte alt cuprins;
        stele, puncte cardinale.

Bezna arde. Cer. Amurg!
        Liniile verticale.
Păsările-albastre curg
        printre gândurile tale.

Eşti văzduhul din vocale!

iarnă

În vers e pustiu şi răcoare,
pe mări, arde ger absolut;
se pierd continentele-n zare
cu ultimul sfert de minut...

Sunt prima, deci ultima rană
deschisă. Pe albul altar,
port beznă în loc de coroană...
şi sunt doar cuvânt! Şi dispar...

Cuprins